A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2005. április 14.*

A C-519/03. sz. ügyben,

az EK 226. cikk alapján kötelezettségszegés megállapítása iránt 2003. december 12-én

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviseli: D. Martin, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

felperesnek

a **Luxemburgi Nagyhercegség** (képviseli: S. Schreiner, meghatalmazotti minőségben, segítője: H. Dupong ügyvéd)

alperes ellen

* Az eljárás nyelve: francia.

benyújtott keresete tárgyában,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: A. Borg Barthet (előadó), a harmadik tanács elnökeként eljáró bíró, J.-P. Puissochet, S. von Bahr, U. Lõhmus és A. Ó Caoimh bírák,

főtanácsnok: A. Tizzano,
hivatalvezető: M.-F. Contet főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2004. november 24-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának 2005. január 18-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Keresetlevelében az Európai Közösségek Bizottsága annak megállapítását kéri a Bíróságtól, hogy a luxemburgi jogrendbe az 1998. évi foglalkoztatás elősegítésének nemzeti cselekvési terve végrehajtásáról szóló, 1999. február 12-i törvény (*Mémorial*

A 1999., 190. o.) XXIV. cikkével beiktatásra kerülő, a szülői szabadság és a családi okokból kért szabadság megalkotásáról szóló, 1999. február 12-i törvény (a továbbiakban: 1999. évi törvény) 7. cikke (2) bekezdésének és 19. cikke ötödik albekezdésének elfogadásával, amely cikkek különösen érintik:

— a szülési szabadság szülői szabadsággal való felváltását, valamint

— a szülői szabadsághoz való egyéni jog biztosításának kezdőnapját,

a Luxemburgi Nagyhercegség nem teljesítette a szülői szabadságról szóló keretmegállapodás (a továbbiakban: keretmegállapodás) 2. szakaszának 1. pontjából eredő kötelezettségeit, amelyeket az UNICE, a CEEP és az ESZSZ által a szülői szabadságról kötött keretmegállapodásról szóló, 1996. június 3-i 96/34/EK tanácsi irányelv melléklete tartalmaz (HL L 145., 4. o., magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 2. kötet, 285. o).

Jogi háttér

A közösségi szabályozás

2 A 96/34 irányelv 2. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy a tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek legkésőbb 1998. június 3-a előtt megfeleljenek.

3 A keretmegállapodás 2. szakaszának 1. pontja a következőképpen fogalmaz:

„Ez a megállapodás a 2. cikk 2) pontjára figyelemmel gyermek születése, illetve örökbefogadása esetén egyéni jogot biztosít a férfi és a női munkavállalóknak szülői szabadság igénybevételére, hogy legalább három hónapon át gondozhassák gyermeküket, annak meghatározott életkoráig, de legfeljebb a gyermek 8 éves koráig. A tagállamok és/vagy a szociális partnerek határozzák meg a részletes szabályokat. [Helyes fordítás: Ez a megállapodás a 2. cikk 2) pontjára figyelemmel gyermek születése, illetve örökbefogadása esetén egyéni jogot biztosít a férfi és a női munkavállalóknak szülői szabadság igénybevételére, hogy legalább három hónapon át gondozhassák gyermeküket, annak meghatározott életkoráig, amelyet a tagállamok és/vagy a szociális partnerek határozhatnak meg, és amely legfeljebb a gyermek nyolcéves koráig terjedhet.]"

A — *A nemzeti szabályozás*

4 Az 1999. évi törvény 7. cikkének (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A szülői szabadság ideje alatti terhesség vagy gyermek születése, illetve örökbefogadása esetén biztosított szülési vagy gyermek örökbefogadása esetén járó szabadság felváltja a szülői szabadságot, amely ezzel véget ér."

5 Ugyanezen törvény 19. cikkének ötödik albekezdése a következőket írja elő:

„Azon szülők hivatkozhatnak a szülői szabadságról szóló 1. fejezet rendelkezéseire, akiknek gyermeke 1998. december 31-e után született, vagy a gyermekük örökbefogadási eljárása az illetékes bíróság előtt ezen időpontot követően indult meg."

6 Többek között a szülői szabadság és a családi okokból kért szabadság megalkotásáról szóló, 1999. február 12-i törvény módosításáról szóló, 2002. november 21-i törvény megfogalmazásában (*Mémorial* A 2002., 3098. o., a továbbiakban: 2002. évi törvény) az 1999. évi törvény 10. cikke hatodik albekezdésének rendelkezései szerint:

„A [Családi Támogatásokat Nyújtó Nemzeti] Hivatalnak (la Caisse [nationale des prestations familiales]) a 8. cikk szerinti juttatás iránti kérelmet véglegesen visszautasító döntése a 96/43 irányelvben előírt körülmények fennállása esetén nem hat ki a munkáltató által esetlegesen megadható szülői szabadságra [...]"

A pert megelőző eljárás

7 A Bizottság 2001. május 16-i felszólító levelében, tájékoztatta a Luxemburgi Nagyhercegséget, hogy álláspontja szerint az 1999. évi törvény 7. cikke és 19. cikkének ötödik albekezdése nincs összhangban a 96/34 irányelvvel.

8 A luxemburgi kormány 2001. július 26-i levelével válaszolt erre a felszólító levélre, amelyben vitatta a felrótt kötelezettségszegést.

9 A Bizottság 2002. november 13-án a Luxemburgi Nagyhercegségnek címzett indokolással ellátott véleményében megállapította, hogy az 1999. évi törvény a szülési szabadság szülői szabadsággal való felváltását, illetve a szülői szabadsághoz való egyéni jog biztosításának kezdőnapját illetően továbbra sincs összhangban a

közösségi joggal. Ebben az indokolással ellátott véleményben a Bizottság felszólította az említett tagállamot, hogy az indokolással ellátott vélemény közlésétől számított két hónapon belül hozza meg a szükséges intézkedéseket, hogy a törvény megfeleljen az irányelvnek.

10 2003. május 19-én a luxemburgi hatóságok tájékoztatták a Bizottságot a 2002. évi törvény megalkotásáról. A Bizottság Jogi Szolgálata szerint ez utóbbi nem kapta meg ezt a tájékoztatást ezen kereset benyújtásának napjáig.

11 Ilyen körülmények között a Bizottság, amely nem rendelkezett egyéb információval a 96/34 irányelvnek megfelelő tagállami rendelkezések meghozataláról, a jelen kereset benyújtásáról határozott.

A keresetről

Az elfogadhatóságról

A felek érvei

12 A luxemburgi kormány a kereset elfogadhatatlanságára hivatkozik, tekintettel arra, hogy a kereset tárgyától megfosztott, mivel a Luxemburgi Nagyhercegség az 1999. évi törvény 2002. évi törvénnyel való módosításával az indokolással ellátott véleményben meghatározott két hónapos határidőn belül megszüntette a hivatkozott kötelezettségszegést.

13 Az említett kormány arra hivatkozott, hogy a kereset elfogadhatatlan azon okból, hogy a Bizottság keresetét hibás feltételezésekre alapította, mivel nem vette figyelembe a részére a luxemburgi kormány által megküldött indokolással ellátott véleményre adott választ azon oknál fogva, hogy azt a Bizottság szervei átmenetileg nem találtak.

14 A Luxemburgi Nagyhercegség viszonválaszában hozzátette, hogy nem ésszerű az indokolással ellátott véleményben a 96/34 irányelvnek megfelelő nemzeti jogszabályok meghozatalára számára biztosított két hónapos határidő, mivel ilyen rövid idő alatt nem lehetséges végrehajtani a Bizottság által megkívánt jogszabály-módosításokat.

15 A Bizottság elsőként sajnálatát fejezte ki, hogy a Luxemburgi Nagyhercegségnek az indokolással ellátott véleményre adott válaszát — amelyet 2003. június 13-án Diamantopoulou biztos részére küldött — nem továbbította a Főtitkársághoz, aki azt a Jogi Szolgálat részére továbbíthatta volna.

16 A Bizottság emlékeztet ezután a Bíróság joggyakorlatára, amely szerint valamely kötelezettségszegés megállapítása során a tagállamban az indokolással ellátott véleményben megállapított határidő lejártakor kialakult helyzetet kell alapul venni. Ez a joggyakorlat megerősíti a Bizottság ahhoz való jogát, hogy keresetét abban az esetben is fenntartsa, ha az indokolással ellátott véleményben megszabott határidő eltelte után szüntetik meg a kötelezettségszegést (lásd ebben az értelemben a C-152/00. sz., Bizottság kontra Franciaország ügyben 2002. szeptember 12-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-6973. o.] 15. pontját). Ez a jog még inkább fennáll abban az esetben, ha a kötelezettségszegést a határidő lejárta után sem szüntetik meg.

17 Végül a Bizottság arra hivatkozott, hogy a luxemburgi hatóságok indokolással ellátott véleményre adott válaszának figyelmen kívül hagyása nem bír jelentőséggel

a kereset elfogadhatósága vonatkozásában, és nem sérti a védelemhez való jogot (lásd ebben az értelemben a C-3/96. sz., Bizottság kontra Hollandia ügyben 1998. május 19-én hozott ítélet [EBHT 1998., I-3031. o.] 20. pontját).

A Bíróság álláspontja

18 Az állandó joggyakorlat szerint valamely kötelezettségszegés megállapítása során a tagállamban az indokolással ellátott véleményben megállapított határidő lejártakor kialakult helyzetet kell alapul venni (lásd különösen a C-173/01. sz., Bizottság kontra Görögország ügyben 2002. július 4-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-6129. o.] 7. pontját és a C-114/02. sz., Bizottság kontra Franciaország ügyben 2003. április 10-én hozott ítélet [EBHT 2003., I-3783. o.] 9. pontját).

19 Az is az állandó joggyakorlat részét képezi, hogy a Bizottságnak az EK 226. cikk alapján történő keresetindításhoz fűződő érdeke akkor is fennáll, ha a hivatkozott jogsértést az indokolással ellátott véleményben megszabott határidő lejártát követően megszüntették (lásd ebben az értelemben a 283/86. sz., Bizottság kontra Belgium ügyben az 1988. június 21-én hozott ítélet [EBHT 1988., 3271. o.] 6. pontját).

20 Mindenekelőtt a jelen ügyben a kereset megalapozottságának vizsgálata keretében arra a kérdésre kell választ adni, hogy az indokolással ellátott véleményben megjelölt határidő lejártát megelőzően a 2002. évi törvény megszüntette-e a hivatkozott kötelezettségszegést, és így a kereset már a benyújtását megelőzően tárgyától megfosztottá vált-e.

21 Ezt követően, a Luxemburgi Nagyhercegség nem hivatkozhat az indokolással ellátott véleményre adott válaszának figyelmen kívül hagyására, sem annak a Bizottság Főtitkárságához történt késedelmes továbbítására avégett, hogy igazolja a kereset ellen általa felhozott elfogadhatalansági kifogást. Ugyanis a Bíróság már határozott

arról, hogy az indokolással ellátott véleményre adott válasz figyelmen kívül hagyása nem döntő jelentőségű. Továbbá, a fent hivatkozott Bizottság kontra Hollandia ügy 20. pontjában a Bíróság úgy határozott, hogy az állam védelemhez való joga nem sérül még abban az esetben sem, ha a Bizottság az eljárás alapjául szolgáló keresetében nem vette figyelembe a tagállamnak az indokolással ellátott véleményre adott válaszában előterjesztett esetleges új ténybeli vagy jogi elemeket.

22 Végül, az indokolással ellátott véleményben a Luxemburgi Nagyhercegség részére megszabott két hónapos határidő elégtelenségére alapított kifogásra, mint jogi érvre, a Luxemburgi Nagyhercegség először viszonválaszában hivatkozott és az nem alapszik az eljárás során felmerült ténybeli és jogi elemeken.

23 Ennélfogva ez a kifogás elfogadhatatlan.

24 A fentiekből következően tehát a Bizottság keresete elfogadható.

A kereset megalapozottságáról

Az első kifogásról

— A felek érvei

25 A Bizottság első kifogásában azt állítja, hogy az 1999. évi törvény 7. cikkének (2) bekezdése — amely szerint, ha a szülési szabadsághoz való jog a szülői szabadság ideje alatt nyílik meg, úgy ez utóbbit felváltja, és az ezzel véget ér — nem felel meg a

keretmegállapodás 2. szakasza 1. pontjának, amennyiben annak 7. cikke (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a szülői szabadság kötelezően véget ér a szülési szabadság kezdetekor, nem biztosítva lehetőséget a nőnek az általa fel nem használt szabadság fennmaradó részének későbbi időpontra halasztására.

26 A Bizottság szerint a szülői szabadságot meg kell különböztetni a szülési szabadságtól, mert a szülői szabadságnak más a célja. Tekintettel a keretmegállapodás 2. szakaszának 1. pontja szerinti legalább három hónapos szülői szabadsághoz való egyéni jogra, biztosítani kell a lehetőséget azon nők számára, akiknek szülési szabadsága a szülői szabadság ideje alatt vette kezdetét, hogy a szülői szabadságuk fennmaradó részét — amelyet a szülési szabadságuk miatt nem tudtak felhasználni — későbbi időpontra halasszák.

27 A hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvére hivatkozva a Bizottság arra következtet, hogy mivel a Luxemburgi Nagyhercegség hat hónapos időtartamú szülői szabadságot biztosított a teljes állásban, valamint tizenkét hónapos szülői szabadságot a félállásban dolgozóknak, ugyanilyen időtartamú szülői szabadságot kell biztosítania mindazoknak, akik a 96/34 irányelv személyi hatálya alá tartoznak, és objektív igazolás hiányában nem részesítheti őket eltérő elbánásban.

28 A luxemburgi kormány arra hivatkozott, hogy a keretmegállapodás ilyen módon történő megsértése csak kivételesen ritkán fordul elő. Mivel az 1999. évi törvény 3. cikkének (4) bekezdése előírja, hogy a szülők egyike közvetlenül a szülési szabadság után vegye igénybe a szülői szabadságot, és az esetek nagy többségében az anya veszi ezt igénybe, biológiailag nem lehetséges, hogy a szülői szabadságot egy következő terhesség esetén járó szülési szabadság szakítsa meg.

29 Az említett kormány elismeri azonban, hogy ha a nő szülési szabadságát követően az apa venné igénybe a szülői szabadságot, nem lehetne kizárni, hogy az anya egy későbbi időpontban igénybe vett szülői szabadságát egy újabb terhesség szakítsa meg, amelynek következtében a szülési szabadság idő előtt véget érne.

30 A Luxemburgi Nagyhercegség azt állítja, hogy mindezek ellenére a 2002. évi törvény elfogadásával, amely egy új 10. cikket iktat az 1999. évi törvénybe, megszüntette az esetleges kötelezettségszegést az indokolással ellátott véleményben megkívánt határidő előtt. Ezen cikk hatodik albekezdése előírja, hogy „a Hivatalnak a 8. cikk szerinti juttatás iránti kérelmet véglegesen visszautasító döntése a 96/34 irányelvben előírt körülmények fennállása esetén nem hat ki a munkáltató által esetlegesen megadható szülői szabadságra [...]".

— A Bíróság álláspontja

31 A keretmegállapodás 2. szakaszának 1. pontja egyéni jogot biztosít a férfi és a női munkavállalóknak a szülői szabadság igénybevételére, hogy legalább három hónapon át gondozhassák gyermeküket.

32 A keretmegállapodás általános szempontjainak 9. pontja értelmében, a szülői szabadság eltér a szülési szabadságtól. A szülői szabadságot azért biztosítják a szülők számára, hogy gyermekükről gondoskodhassanak. Ez a szabadság a gyermek meghatározott életkoráig, de legfeljebb a gyermek nyolcéves koráig vehető igénybe. Ugyanakkor a szülési szabadság más célt szolgál. A nő biológiai állapotának, valamint az ő és gyermeke közötti különleges kapcsolatnak a védelmét célozza a

közvetlenül a terhességet és a szülést követő időszakban, biztosítva, hogy a hivatás párhuzamos gyakorlásával járó megterhelés ne zavarhassa meg ezt a kapcsolatot (lásd ebben az értelemben a C-366/99. sz. Griesmar-ügyben 2001. november 29-én hozott ítélet [EBHT 2001., I-9383. o.] 43. pontját).

33 Ebből következik, hogy minden szülőnek joga van legalább három hónapos időtartamú szülői szabadsághoz, amely nem csökkenthető arra való tekintettel, hogy azt olyan ettől eltérő célú szabadság szakítja meg, mint a szülési szabadság. A Bíróság már kimondta, hogy valamely, a közösségi jog alapján járó szabadság nem érinti valamely másik közösségi jog alapján járó szabadság igénybevételének jogát. Így a C-342/01. sz. Merino Gómez-ügyben 2004. március 18-án hozott ítéletének (EBHT 2004., I-2605. o.) 41. pontjában a Bíróság kimondta, hogy a szülési szabadság igénybevétele nem érinti a teljes éves szabadsághoz való jogot.

34 Meg kell tehát állapítani, hogy a Luxemburgi Nagyhercegség — mivel előírta, hogy a szülői szabadság kötelező jelleggel véget ér abban az időpontban, amikor azt szülési vagy gyermek örökbefogadása esetén járó szabadság megszakítja, a szülő által igénybe nem vett rész későbbi időpontra halasztásának lehetősége nélkül — nem biztosította minden szülő részére a legalább három hónapos időtartamú szülői szabadságot. Tehát a tagállam nem teljesítette a 96/34 irányelvből eredő kötelezettségeit.

35 Ezt a megállapítást nem kérdőjelezi meg az a körülmény, hogy kicsi a valószínűsége annak, hogy a szülési vagy gyermek örökbefogadása esetén járó szabadság képes idő előtt véget vetni a szülői szabadságnak. Valamely ilyen körülmény ugyanis nem hat ki a hivatkozott kötelezettségszegés fennállására, csak annak terjedelmére. Erre tekintettel a Bíróság a C-209/88. sz., Bizottság kontra Olaszország ügyben 1990. november 27-én hozott ítéletének (EBHT 1990., I-4313. o.) 14. pontjában kimondta, hogy a közösségi jog alapján fennálló kötelezettség be nem tartása önmagában megalapozza a kötelezettségszegést, és az a körülmény, hogy ez nem járt további hátrányos következményekkel, nem bír jelentőséggel.

36 Mindenekelőtt azt kell vizsgálni, hogy az 1999. évi törvénynek a 2002. évi törvény által történő módosításai megszüntették-e a kötelezettségszegést.

37 Ezek a módosítások az 1999. évi törvény 10. cikkének új változatát, pontosabban egy hatodik albekezdést iktattak be. Ez a rendelkezés nem biztosítja a szülői szabadsághoz való jogot, hanem azon lehetőség biztosítására korlátozódik, hogy a munkáltató — belátásától függően — alkalmazottját ilyen szabadságban részesítse.

38 Ennélfogva meg kell állapítani, hogy az 1999. évi törvény 10. cikkének hatodik albekezdése nem szünteti meg e törvény 7. cikkének (2) bekezdéséből eredő felrótt kötelezettségszegést.

39 Következésképpen a Bizottság által keresetének alátámasztására felhozott első kifogás megalapozott.

A második kifogásról

— A felek érvei

40 A Bizottság fenntartja, hogy az 1999. évi törvény 19. cikkének ötödik albekezdése, amely kimondja, hogy a szülői szabadsághoz való jog csak az 1998. december 31-e után született gyermekek esetében vagy akkor áll fenn, ha az örökbefogadási eljárás ezt követően indult, nem felel meg a 96/34 irányelvnek.

41 A Bizottság szerint az irányelv megkívánja a tagállamoktól, hogy azok elismerjék minden kiskorú szülőjének a szülői szabadsághoz való jogát a kiskorú gyermek meghatározott életkoráig, de legfeljebb a gyermek nyolcadik életévének betöltéséig, — amely életkort a Luxemburgi Nagyhercegség az ötödik életévben állapította meg — függetlenül attól, hogy a gyermekek az ezen irányelv átültetésére meghatározott időpont, 1998. június 3-a előtt vagy után születtek.

42 A Bizottság úgy ítéli meg, hogy a Luxemburgi Nagyhercegség, azon követelmények előírásával, hogy a gyermek születésének 1998. december 31-e utáni időpontra kell esnie, illetve hogy az örökbefogadási eljárást a hatáskörrel rendelkező bíróság előtt e dátumot követően kell megindítani, a 96/34 irányelv saját jogrendjébe történő átültetése során a 96/34 irányelvben nem engedélyezett kiegészítő feltételtől tette függővé a szülői szabadságban való részesülést.

43 A luxemburgi kormány válasza szerint egyrészt a szülői szabadsághoz való jog a gyermek születésekor vagy örökbefogadásakor nyílik meg, és ennek az eseménynek ahhoz, hogy a szülői szabadsághoz való jog alapjául szolgáljon, az irányelv adott tagállambeli hatálybalépése után kell történnie.

44 Másrészt ezen kormány megítélése szerint a Bizottság értelmezése a 96/34 irányelv visszaható hatályú alkalmazását jelenti. Hivatkozik a Bíróság joggyakorlatára, amely szerint a közösségi intézkedéseknek nincsen visszaható hatálya, kivéve azt az esetet, amikor az intézkedés szövegezése nyilvánvalóan utal arra, hogy ez a közösségi jogalkotó szándéka. A jelen esetben ez nem áll fenn, mivel a tagállamok szándéka ezzel ellentétesen az irányelv rendelkezéseinek a saját jogrendjükbe való fokozatos átültetése volt.

45 Továbbá, a Luxemburgi Nagyhercegség arra hivatkozott, hogy az 1999. évi törvény új 10. cikke hatodik albekezdésének beillesztésével megszüntette a hivatkozott kötelezettségszegést.

— A Bíróság álláspontja

46 Emlékeztetni kell arra, hogy a keretmegállapodás 2. szakaszának 2. pontja gyermek születése, illetve örökbefogadása esetén egyéni jogot biztosít a férfi és a női munkavállalóknak szülői szabadság igénybevételére, hogy legalább három hónapon át gondozhassák gyermeküket annak meghatározott életkoráig, amelyet a tagállamok határozhatnak meg, és amely legfeljebb a gyermek nyolcéves koráig terjedhet. A luxemburgi szabályozás szerint a szülői szabadság a gyermek ötödik életévének betöltéséig vehető igénybe.

47 Ebből következik, hogy a 96/34 irányelv alapján a szülői szabadság minden szülőt megillet, akinek gyermeke valamely meghatározott életkornál fiatalabb. Mivel ez az irányelv előírja, hogy a szülői szabadsághoz való jog abban az időszakban áll fenn, amíg a gyermek eléri az érintett tagállam által meghatározott életkort; annak a ténynek, hogy a gyermek az irányelv átültetésére nyitva álló határidő lejárta előtt vagy után született, e vonatkozásban nincsen jelentőssége. A szülői szabadsághoz való jog nem kapcsolódik a gyermek születéséhez vagy örökbefogadásához, mint az ilyen szabadsághoz való jogot azok bekövetkezésének időpontjában a jogosult részére keletkeztető tényhez. Igaz ugyan, hogy a keretmegállapodás szövege kimondja, hogy a szülői szabadsághoz való jog a gyermek „születése, illetve örökbefogadása esetén jár", azonban az ilyen fordulat csak azt tükrözi, hogy a gyermek születése vagy örökbefogadása a szülői szabadság igénybevételének feltétele. Ez nem foglalja magában azt, hogy ahhoz, hogy a szülői szabadság megalapozott legyen, a gyermek születésének vagy örökbefogadásának az adott tagállamban az irányelv hatálybalépését követően kell bekövetkeznie.

48 A Luxemburgi Nagyhercegség, mivel a szülői szabadság igénybevételéhez megkövetelte, hogy a gyermek — akinek jogán a szülő erre jogosult — születése 1998. december 31-e utáni időpontra essen, vagy vonatkozásában az örökbefogadási eljárást ezen időpont után indítsák meg, kizárta azon szülők lehetőségét ezen jog igénybevételére, akiknek gyermeke ezen időpontot megelőzően született, vagy vonatkozásában ezen időpontot megelőzően indítottak örökbefogadási eljárást, de a

gyermek az 1999. évi törvény hatálybalépésekor még nem töltötte be ötödik életévét. Az irányelv ilyen módon történő átültetése ellentétes annak céljával, ami a szülői szabadsághoz való jog megadásra irányul azon szülők részére, akiknek gyermekei még nem töltöttek be egy meghatározott életkort. Ebből következően az adott tagállam további feltételhez kötötte az ezen irányelv által biztosított szülői szabadsághoz való jogot, amelyre az irányelv alapján nem volt felhatalmazása.

49 Mint ahogy azt a főtanácsnok indítványának 73. pontjában helyesen megállapította, ez az elemzés semmiképpen sem biztosít visszaható hatályt a 96/34 irányelvnek. Kizárólag az irányelv azonnali alkalmazását kívánja meg a hatálybalépése előtt keletkezett helyzetekben. (lásd ebben az értelemben a C-162/00. sz. Pokrzeptowicz-Meyer-ügyben 2002. január 29-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-1049. o.] 50. pontját).

50 A Luxemburgi Nagyhercegség azon érvelését illetően, amely szerint az 1999. évi törvény új 10. cikke hatodik albekezdésének beillesztésével megszüntette a kötelezettségszegést, emlékeztetni kell arra, hogy a törvény nem biztosítja a szülői szabadsághoz való jogot, hanem az azon lehetőség megadására korlátozódik, hogy a munkáltató alkalmazottját ilyen szabadságban részesíthesse. Ilyen feltételek között ez a rendelkezés nem szünteti meg a hivatkozott kötelezettségszegést.

51 A fentiek összességéből következően, hogy a Bizottság által keresetének alátámasztására felhozott második kifogás is megalapozott.

52 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a Luxemburgi Nagyhercegség — mivel előírta, hogy a szülői szabadság ideje alatt keletkezett szülési vagy egy gyermek örökbefogadása esetén járó szabadsághoz való jog a szülői szabadságot felváltja, és az ezzel véget ér a szülő által igénybe nem vett rész későbbi időpontra halasztásának lehetősége nélkül; és a szülői szabadsághoz való jogot azokra a szülőkre korlátozta,

akik gyermeke 1998. december 31-e után született, vagy örökbefogadási eljárása ezt követően indult meg — nem teljesítette a 96/34/EK irányelvből eredő kötelezettségeit.

A költségekről

53 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A Luxemburgi Nagyhercegséget, mivel pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

1) **A Luxemburgi Nagyhercegség — mivel előírta, hogy a szülői szabadság ideje alatt keletkezett szülési vagy egy gyermek örökbefogadása esetén járó szabadsághoz való jog a szülői szabadságot felváltja, és az ezzel véget ér a szülő által igénybe nem vett rész későbbi időpontra halasztásának lehetősége nélkül; és a szülői szabadsághoz való jogot azokra a szülőkre korlátozta, akik gyermeke 1998. december 31-e után született, vagy örökbefogadási eljárása ezt követően indult meg — nem teljesítette az UNICE, a CEEP és az ESZSZ által a szülői szabadságról kötött keretmegállapodásról szóló, 1996. június 3-i 96/34/EK tanácsi irányelvből eredő kötelezettségeit.**

2) **A Bíróság a Luxemburgi Nagyhercegséget kötelezi a költségek viselésére.**

Aláírások